

Teologisk Debat Teologisk Debat

ÆT OG FRÆNDER

af Grølheim

Med sin Ven
skal man Ven være,
ham og hans Ven;
men Uvens Ven
bør ingen Mand
være Ven med.

Vin sínum
skal maðr vinn vera,
þeim ok þess vin;
en óvinar síns
skyli engi maðr
vinnar vinn vera.

Havamål v.43.

Der kan være en tendens, blandt moderne tilhængere af Asetroen, til at fokusere på de mere individualistiske sider, af den nordiske tradition. Det er måske meget naturligt, al den stund, at det moderne samfund hylder individualismen.

Det er utvivlsomt rigtigt, at vores forfædre havde en forståelse for hver enkelt menneskes ret til at dyrke de Guder, man ville, på den måde, man selv syntes. Man fandt det ganske naturligt, at ethvert menneske kunne følge sine lyster, så længe det ikke gik ud over nogen. Man skal dog passe på med at sætte lighedstegn mellem vore forfædres „individualisme“ og vore dages opfattelse af ordet. Dagens samfund bygger nemlig på civilisation (= storbykultur) og er som sådan præget af dennes fremmedgørelse af mennesker. I et civiliseret (læs urbaniseret) samfund er individualisme ikke et udtryk for tolerance, men derimod for en ligegyldighed over for sine medmennesker. Her er det ikke et spørgsmål om, hvorvidt ens handlinger går ud over nogen (med den deraf naturligt følgende konsekvens, at de hævner sig), men om, hvorvidt ens handlinger medfører repression fra øvrighedens side. Hvorvidt øvrighedens eksistens er en følge af civilisationens fremmedgørende virkning eller omvendt, skal jeg ikke komme nærmere ind på her.

Menneskets er af naturen et flokdyr. Som andre primater er flokken nødvendig for individets overlevelse, både når det gælder

fødesøgning og beskyttelse. De steder i verden, hvor samfundet er baseret på menneskets natur dvs. de såkaldt „primitive“ samfund, er denne flokmentalitet eller fællesskabsfølelse langt mere udtalt, end i den vestlige verden. Ja den naturlige fællesskabsfølelse er endda, i vesten, i tiltagende grad politisk ukorrekt til fordel for den kristne utopi om næstekærlighed.

Fællesskab betød meget for vores forfædre, ja måske endda mere end individualisme. I det hedenske samfund fandtes flere forskellige fællesskaber. Det grundlæggende var familien, der ikke bare var, hvad vi i dag kalder kærnefamilien, men omfattede alle de mennesker, der var nødvendige for en gårds produktion. Selv trællene havde en plads inden for denne og blev i mange tilfælde betragtet som en del af familien. En udvidelse af familien var landsbyfællesskabet, der jo fortsatte helt op til slutningen af 1700-tallet, hvor flere gårde samarbejdede om at løse fælles arbejdsintensive opgaver. Endelig var der stammen som et værn mod talstærke fjenders overfald. Et fjerde fællesskab, der var uden for familie-stammesystemet, var Liðet. Et lið var oprindeligt en sammenslutning af frie mænd (og i visse tilfælde kvinder) som drog på enten købmandsfærd eller plyndringstogt. Disse havde svoret at stå last og brast med hinanden og deltes ligeligt om udbyttet. Her var altså tale om en art fostbroderskab. Ordet „lið“ er det samme som „lida på“ på svensk

og tillid på dansk. Senere kom ordet dog mere og mere til at betyde en konges hird som fks. den kristne Knud Svendsens Tinglið.

Fællesskabet, hvad end det var familien, stammen eller liðet, indebar en langt større involvering end vore dages fællesskaber. Der var en langt større fornemmelse af, at ens skæbne hang sammen med de mennesker, der var ens Æt og ens frænder. Mange af Háva-måls strofer handler derfor om fællesskab. Indenfor Ætten og blandt frænder gjaldt en anden kodeks, end blandt folk i almindelighed. Her var det sammenholdet, der var det vigtigste af alt. Det værste der kunne overgå en Æt var, hvis den kom i splid med sig selv. Eksempelvis var der ingen af aserne der kunde hævne drabet på Balder (Odin måtte som bekendt bolle Rind - en kone fra Midgård - for at skaffe sig en hævner).

Et andet, og advarende, eksempel på, hvad der kunne ske ved ufred i familien/fællesskabet er, selv om den er forfattet i en senere tid, visen om Ebbe Skammelsen. Her går fællesskabet i opløsning, fordi Ebbe foretager handlinger, der i anden sammenhæng havde været yderst retfærdige og helt på sin plads.

Hvis den nordiske mytologi har et budskab til vores moderne verden, så er det et budskab, der handler om fællesskab. Spørgsmålet er bare, fællesskab med hvem, og hvordan ytrer fællesskabet sig i den moderne verden?

I dagens moderne samfund er vi alle blevet isoleret til individer. Vi lever alle mere eller mindre i den vildfarelse, at vi eksisterer uafhængigt af resten af verden.

Klan/stammefællesskabet blev ødelagt af kongemagten og kirken i begyndelsen af middelalderen eller slutningen af vikingetiden. Landsbyfællesskabet er slået i stykker af landboreformerne i 1700-tallet og familien er gået i opløsning p.g.a. industrisamfundet og liberalismen.

I stedet er upersonlige pseudofællesskaber som menneskeheden, nationalstaten, EU-staten eller arbejdspladsen forsøgt indført. De er opbygget udelukkende med det formål at udnytte menneskets iboende fællesskabsfølelse til at manipulere folk til at trælle for nogle magtstrukturer (kejseren, kongen, EU-burokraterne eller arbejds-giveren). Disse pseudofællesskaber duer netop ikke, fordi de er upersonlige og bygger på svig. Et fællesskab fungerer kun, hvis det opfylder menneskets basale behov for trykthed, kulturel forankring og hvis det er baseret på en

LDT OM GLOBALISERING

Siden islamiske terrorister for lidt over et år siden ødelagde symbolerne på Amerikas økonomiske magt - World Trade Center, har der bredt sig en stemning af, at dette også var et angreb på os.

Ikke længe efter stod Dansk Folkeparti og viftede med noget så udansk som det amerikanske flag og erklærede sin fulde støtte til den for os kulturfremmede amerikanske hamburger- og coca cola - kultur.

Hvad politikerne fra Dansk Folkeparti sandsynligvis tænkte var, at her var en chance for at gøre op med Islam og navnlig den muslimske masseindvandring til Danmark. Hvis det har været deres mål, er støtten til USA det samme som den berømte historikere om at tisse i bukserne for at holde varmen i frostvejr. Det luner kun en tid! For når danske embedsmænd i samforståelse med dansk erhvervsliv har lukket et større antal indvandrere ind i landet, er det næppe for at tilfredsstille en lille gruppe såkaldte „pladder-humanister“ i fodformede sko, men derimod for at efterligne indvanderlandet USA.

I virkeligheden var angrebet den 11. september sidste år et angreb på det, som nogle kalder den vestlige civilisation, men som andre i stigende grad er begyndt at kalde imperiet. Et altomfattende globalt politisk system, der består af en række nationale, transnationale

og overnationale institutioner forenet under én logik: den globaliserede kapitalisme. Den globalisme, hvis uundgåelige konsekvens er den totale sammensmeltning af alle verdens folk og kulturer til en stor grå masse, hvor overfladiskhed og den mindste fællesnævner er den højeste dyd.

Dette imperium på det idéhistoriske plan skaber videreførelse af det Romerske imperium. Det er gennem tiden blevet holdt i live af den kristne kirke i middelalderen, af renaissance og af industrialismen og den vestlige imperialismen i 1800-tallet. Ikke mindst er tanken blevet videreført af national-staters embedsmandsstand i det meste af verden.

I dette imperie blev Danmark indlemmet i 965 af Harald Blåtand. Indlemmelsen var ikke fysisk, men kulturel. Ikke destomindre havde det en lige så ødelæggende virkning på den kultur og de fællesskaber, vi havde før. Om end destruktionsen af disse er kommet gradvis.

Om man ønsker at kæmpe for dette imperium, er naturligvis en smagssag, men hedenske værdier er ikke noget dette imperium står for. Ej heller vil det virke bevarende for nordisk kultur eller nogen anden kultur for den sags skyld.

følelse-mæssigt tilknytning mellem fællesskabets medlemmer. Et fællesskab, hvor musketerprincippet gælder "en for alle - alle for en". Sådan en følelse-mæssig tilknytning forekommer naturligt, der hvor mennesker er vokset op sammen i en familie eller lokalsamfund. Vel at mærke, hvor der er tale om en naturtilstand og ikke et fragmenteret samfund som det vesterlandske. Det må være moderne asetros opgave at genskabe det sande regionale fællesskab baseret på Æt og frænder, som vores religiøse skrifter taler så meget om.

For os er ragnarok netop, når broder kæmper mod broder - ulvetid.

Vi må først og fremmest styrke det etniske fællesskab som vi er en del af. På det overordnede plan den Nordiske kulturkreds. Vigtigere endnu er vores egne særpræg og følelsen af, at folket på vores egen høre sammen som stamme. En etnisk gruppe er ikke det samme som en nation, og ofte meget mindre. Karakteristisk for en etnisk gruppe er, at man følger en nogenlunde ensartet kulturel tradition.

De enkelte medlemmer af en etnisk gruppe er ikke nødvendigvis blodsbeslægtede.

Man kan sagtens optages i en etnisk gruppe, selv om man kommer et helt andet sted fra. Oftest sker det gennem giftermål, men andre måder kan naturligvis også forekomme. Det,

der er afgørende for at tilhøre en etnisk gruppe er, at man tilegner sig denne gruppes kultur, og at gruppen betragter én som del af sig. Etnisk sammenhold handler ikke om at nedgøre folk fra andre etniske grupper. Så længe en anden gruppe ikke har angrebet os, så er der ingen grund til fjendtligheder.

Landsbyfællesskabet er nok vanskeligere at genskabe end egnsfællesskabet, men vigtigere ikke desto mindre. Landsbyfællesskabet forudsætter, at man har fællesskab med dem man bor og arbejder sammen med. Ikke mindst, at man har en forståelse af, at ens overlevelse og tryghed i alderdommen afhænger af, at fællesskabet består. Det forudsætter også, at man inden for landsbyfællesskabet opgiver den liberalistiske konkurrence, der går ud på at æde hinanden.

Det kunne gøres ved at Asetroende flyttede sammen i landsby og arbejdsfællesskaber kun for os, men så længe det ikke gælder for resten af samfundet, ender det let i sekteriske grupper som the Amish people i USA. På det her punkt gælder det derfor om at ændre samfundet.

De fællesskaber som er tættest på os er måske de sværeste at genskabe, for didet kræver en

Venstreorienterede globaliseringsmodstandere ønsker, som modtræk mod imperiet, at skabe en alternativ globalisering fra neden - et slags "modimperium" - den globale kommunisme. De opfatter migrationen (strømmen af mennesker, der flytter fra land til land) som den faktor, der vil slå imperiet ud. Hvad de imidlertid ikke forstår er, at denne migration-arbejdskraftens frie bevægelighed er ønsket af imperiet. Der er ligeledes god grund til at tro, at det påståede modimperium ligeså meget vil være en klon af den nuværende globaliserede kapitalisme som Sovjetunionen var en klon af den nationale kapitalisme.

Svaret på globaliseringen kan aldrig blive mere globalisering.

For højreorienterede globaliseringsmodstandere, fks Dansk Folkeparti, er styrkelse af nationalstaten svaret. Nationen har imidlertid aldrig været et kulturelt fænomen, en følelse af sammenhold og fælles arv, men først og fremmest en juridisk og økonomisk struktur. I virkeligheden en lokal globalisering i miniformat, der har gået ud på at skabe en grå masse af ensartede statsundersåtter. Lokale særpræg er søgt udslettet, og dialekter eller lokale sprog søgt erstattet med centralmagtens sprog.

Svaret på globaliseringen kan heller aldrig blive mini-globalisering.

Svaret, i følge Grøhlheim, er den totale forkastelse af civilisationen og en tilbagevenden til det hedenske fællesskab.

mentalitetens ændring. Mange mennesker i dagens samfund har ikke noget særligt forhold til sin familie. Der behøver ikke engang at ligge overgreb eller misbrugsproblemer til grund for det. Forældrenes karrierere-ræs og den holdning, at staten må tage sig af de sociale opgaver, som børnepasning, og at stue bedsteforældrene væk på et plejehjem har gjort familien fremmed for sig selv.

Idag er vi blevet gjort så individualistiske, at vi har svært ved at forstå fællesskabets grundpille - musketerprincippet, som andet end noget romantisk vås fra en amerikansk B-film.

Vores forfædre levede i høj grad i en kollektiv verden, hvor fællesskabet, stammen, Ætten var den enkeltes omdrejningspunkt.

Et venskab er baseret på, at man støtter hinanden. Det vil sige, at hvis du skal regne med at din ven vil hjælpe dig, når du har væltet en rockers øl, så bliver du også nødt til at hjælpe ham, når han har væltet en anden rockers øl, - også selv om det var med vilje.

Som Asetro må du ikke bare tage konsekvensen af dine egne handlinger, du må også tage konsekvensen af dine frænders handlinger.

